

е придобилъ, но много нѣща е изгубилъ. Краятъ на нѣщата е важенъ, а не началото. При създаване на човѣка има единъ моментъ, когато той напълно се оформява. Този моментъ е най-важенъ. Той е моментътъ, когато се завършва създаването на дихателната система. Въ този моментъ ангелъ слиза отъ небето, драсва клечка кибритъ и запалва огъня — животътъ на човѣка се проявява. До това време всички системи въ човѣка сж приготвени, чакатъ само запалване на клечицата кибритъ, за да се прояви действителността на дихателната система. Въ този моментъ детето излиза отъ утробата на майка си и заплаква. Плачътъ се придружава съ първата вдишка. Детето започва вече да диша и да издиша. Докато е въ утробата на майка си, детето се мжчи. Щомъ излѣзе вънъ отъ утробата, то започва да плаче. Плачътъ показва, че свѣщъта е запалена.

Следователно, ще знаете, че реализирането на дадена добродетель е свързано съ голѣми мжчнотии. Всѣка добродетель представя единъ организъмъ, който постепенно расте и се развива, докато се прояви дихателната система. Щомъ дихателната система се прояви, човѣкъ ражда една идея, която започва да свѣти. Свѣтлината ѝ показва, че тя е вече запалена, т. е. родена. Да родишъ една добродетель, т. е. да я проявишъ, това показва, че връзката между човѣшката душа и Бога е правилна. Сжщо така и връзката